

Kur'an-ı Kerim nazarında Muhammed (s.a.v.)'i bulmak ve yakın olmak

Estağfirullah, estağfirullah, estağfirullahil Azim.

Euzubillahimineşeytanirracim. Bismillahirrahmanirrahim.

Allâhümme salli ve sellim ve bârik alâ Seyyidinâ Muhammedin; el-Fâtihî limâ uğlika, vel Hâtimi limâ sebeka, Nâsırıl hakkı bil hakkı, vel Hâdî ilâ sırâtkel müstekîm, Ve'l-Kur'ânî'n-Nâtkı bi-esrârıke, Ve'l-Mütehakkıkı bi-sırrı "Ve inneke le-alâ hulukın azîm", Ve menba-i rahmetike fi'l-âlemîn.

Ve salli ve sellim Allâhümme alâ cemî-i ihvânihi mine'n-nebiyyîne vel mürselîn; Seyyidinâ Âdem, Seyyidinâ İdris, Seyyidinâ Nuh, Seyyidinâ Hud, Seyyidinâ Salih, Seyyidinâ İbrahim, Seyyidinâ Lut, Seyyidinâ İsmail, Seyyidinâ İshak, Seyyidinâ Yakup, Seyyidinâ Yusuf, Seyyidinâ Eyyub, Seyyidinâ Şuayb, Seyyidinâ Musa, Seyyidinâ Harun, Seyyidinâ Davud, Seyyidinâ Süleyman, Seyyidinâ Yunus, Seyyidinâ İlyas, Seyyidinâ Elyesa, Seyyidinâ Zülkifl, Seyyidinâ Zekeriya, Seyyidinâ Yahya ve Seyyidinâ İsa aleyhimüsselâm.

Ve alâ âlihîm ve ashâbihîm ve etbâihîm ve veresetihîm; el-hâmilîne li-râyetihîm ve'l-muhyîne li-sünnetihîm ilâ yevmi'd-dîn.

Allâhümme'c-al sâlâtenâ aleyhi miftâhan li-fethi kulûbinâ bi-nûri'l-Kur'ân ve mir'âten li-şühûdi cemâlihi fi külli ân. Hakka kadrihî ve mikdârihil azîm.

Bugün, bu mübarek konumuza ve sohbetimize hürmeten, biiznillah farklı bir yolculuğa çıkacağız. Bugün sözü evvela Kur'an'a bırakacağız.

Zira herhangi birini anlatmak istesek; kelimelerimiz buna yeter, dakikalar kâfi gelir. Ama Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem'i anlatmaya ne kelimeler yeter, ne de zamana sığar.

Yaratılmış her zerre O'nun (s.a.v.) nurundan bir iz taşırken, O'nun teşrifiyle şereflenmişken O'nu layığıyla anlatmak bu aciz kula, bu fakir dile elbette ağır gelir. Öyle ya; bir su damlası, koca bir rahmet okyanusunu nasıl müşahede edebilir, nasıl anlatabilir? Bir zerre, tüm Kâinatın Efendisi'ni nasıl tarif edebilir?

O yüzden O'nu (s.a.v.) en iyi, O'nu yaratan ve O'nu terbiye eden Rabbimiz Kur'an'ı Kerim ile anlatır.

Farz edelim ki; elimizdeki Mushaf, sadece kâğıt ve mürekkepten ibaret değil -ki zaten asla değil- o diridir, canlıdır, konuşan bir "Refik"tir, kadim bir "Dost"tur.

Nitekim Efendimiz (s.a.v.) de Kur'an'ın sadece bir metin olmadığını, manevi bir varlığı ve şahsiyeti olduğunu bizzat haber vermiş ve; "*Kur'an, kıyamet günü (şahibi için) şefa'at eden bir şefa'atçi ve davası kabul edilen bir davacı olarak gelir...*" buyurarak O'nun bu canlı hüviyetini tescillemiştir.

İşte o kutlu Hadis'in işaret ettiği o Dost, bugün bizim meclisimize yine başımız gözümüz üzerine Yüce Misafirimiz olarak teşrif etti, başköşeye oturdu.

Bize; her nefesine şahitlik ettiği, Hira'da titrerken teselli ettiği, Taif'te taşlanırken sırrına erdiği, Mirac'da eşlik ettiği o "En Yakınını" anlatıyor.

O Dost (Kur'an) konuşa ve bize Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemi anlatsa, söze nasıl başladır?

O'na sadece "dost" mu desin? Bu kelime O'nun yanında ne kadar da sönük kalır! "Arkadaş" mı desin? Hafif gelir. O, Kur'an'ın "Sırdaşı"dır. O, ayetlerin satırlardan sadırlara dökülmüş "Canlı Hali"dir. Rabbimizin Necm Suresi'nde "Sâhibukum"; Sizin Sahibiniz, Yol Arkadaşınız diye bizlere emanet ettiği, ama Kendisi'ne "Habibim" diye seçtiği O Eşsiz Güzel'i, yani Efendimiz Muhammed Mustafa sallallahu aleyhi ve sellemi Kur'an'ı Kerim'den dinleyeceğiz.

En Sadık Dostun Dilinden: Kur'an'ın Kalbindeki "Muhammed" (s.a.v.)

Eğer Kur'an'ı Kerim dile gelseydi, bize ilk olarak O'na (s.a.v.) duyduğu derin saygıyı anlatırdı. Derdi ki:

"Siz benim sayfalarımı çevirdiğinizde, Adem'e 'Ey Adem!', Nuh'a 'Ey Nuh!', Musa'ya 'Ey Musa!' diye hitap edildiğini görürsünüz. Ama dikkat ettiniz mi? O'na gelince, Kelam-ı Ezelî'de isminin yalın haliyle hitap edilmediğine şahit olursunuz. Rabbim O'na bir kez bile 'Ey Muhammed!' diye seslenmedi; ben de bu edebi satırlarımda muhafaza ettim.

O, sadece bir beşer değil, âlemin yaratılış gayesi olan bir hakikattir. O hüzünlenip örtüsüne büründüğünde, Rabbim O'nun o haline merhametle nazar etti ve 'Ey Örtüsüne Bürünen!' (Müzzemmil/Müddessir) diye nida etti.

Ben O'nun her haline şahit oldum, İlahi muhabbetin O'nu nasıl kuşattığını satırlarıma kaydettim. O'nun nebi oluşundaki sırra ayna oldum, sayfalarımda 'Ey Nebi!' hitabı yankılandı. Risalet görevini omuzladığında 'Ey Resul!' hitabını taşımakla şereflendim.

Siz birbirinize isimlerinle seslenirsiniz, ama O'nun huzurunda sesinizi dahi yükseltmeyin diye sizi ikaz eden fermanı ben getirdim (Hucurat, 2). Çünkü O'nun sesi, vahyin sesidir. Benim O'na taşıdığım bu hitap, bir hükümdarın en sevdiği vezirine hitabı gibi değil; Ezelî ve Ebedî bir 'Muhib'in (Seven), 'Habib'ine (Sevilen) nazik fısıltısıdır."

İşte biz, Kur'an'ın bu nezaketinde O'nu (s.a.v.) buluyoruz. O (s.a.v.), Alemlerin Rabbi'nin bile incitmekten sakındığı, üzerine titrediği bir değerdir.

O Sadık Dost (Kur'an), kelimelere sığmayan bir muhabbetle bizleri kuşatıp sarsarak anlatmaya devam eder:

"Sanmayın ki O'na olan hürmetim, sadece O'na ismiyle hitap etmemekle sınırlıdır. Ben ki Kelam-ı Kadim'im; sayfalarımda hiçbir beşerin hayatına yemin edilmedi, O hariç! Hicr Suresi 72. ayetini okurken kalbiniz titresin: 'Le amruke!'

Yani; '(Ey Habîbim!) Senin ömrüne, senin o mübarek hayatına andolsun ki...'

Alemlerin Rabbi, yarattığı bir kulunun nefeslerine yemin ediyor. Allah Teala, O'ndan daha aziz bir can yaratmadı ve O'ndan başkasının hayatına yemin etmedi. Rabbimiz O'nun bir nefesine dahi bu kadar kıymet verirken; bugün O'nun sünneti konuşulurken, O'nun mübarek sözleri okunurken sesinizi değil; nefsinizi, benliğinizi ve fikrinizi kısacaksınız. Edep, O'nun huzurunda yok olmaktır. O'nu bulmanın ilk şartı, işte bu edebi kuşanmaktır."

"O'nun (s.a.v.) Gözyaşlarını Ben Sildim" (Teselli ve İnşirah)

O Dost (Kur'an) anlatmaya devam ediyor:

"Siz O'nu hep güçlü, metanetli bilirsiniz. Ama ben O'nun en mahzun anlarına şahidim. Vahyin kesildiği, Mekke'nin o boğucu sıcaklığında 'Rabbim beni terk mi etti?' diye içine kapandığı, yetim yüreğinin daraldığı anları bilirim. Müşrikler O'na 'Sahipsiz' dediğinde, kalbinin nasıl kırıldığını ben gördüm.

"Onların o incitici, o ağır sözleri karşısında O'nun o gül kokulu nefesinin nasıl düğümlendiğini ben biliyorum. İşte o an, Hicr Suresi ayetleriyle O'nun yaralı kalbine şifa oldum. Rabbimin; **'Andolsun, onların söyledikleri şeyler yüzünden göğsünün daraldığını biliyoruz...** (Hicr, 97) fermanını ruhuna duyurdum.

Bu ayet ile kelimelerimle sarıldım O'na. 'Biliyoruz' (Na'lemu) hitabıyla; 'Senin iç dünyandaki fırtınaların farkındayız, seni anlıyoruz Habibim' tesellisini getirdim ruhuna. Çünkü ayetlerim O'na hissettirdi ki; Rabbinin seni anlıyor olması, bütün acılarını dindirmeye yeter. Anlaşılma, şifanın ta kendisiydi.

Sayfalarımda O'na o halden kurtuluşun hakikati fısıldandı: **'O halde Rabbini hamd ile tesbih et ve secde edenlerden ol. Ve sana yakîn (ölüm) gelinceye kadar Rabbine ibadet et.'** (Hicr, 98-99).

O'na, Rabbimden gelen şu ders oldum: 'İnsanlar seni überse sen Rabbine dön. Kulların sözleri seni daraltırsa, secde seni genişletir...'

"Eğer yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O'ndan başka ilah yoktur. Ben sadece O'na tevekkül ettim..." O, sığınacak bir mağara ararken aslında Rabbine sığındı. O'nun tevekkülü, sebepleri yerine getirip kalbini Müsebbibü'l-Esbab'a (sebepleri yaratana) bağlamanın eşsiz bir örneğiydi.

Hiçbir anda, Rabbi O'nu yalnız bırakmadı. Ben O'nun imdadına **Duha Suresi** ile yetiştim, Rabbinin o şefkatli yemini ayetim oldu: **'Kuşluk vaktine ve sükûna eren geceye andolsun ki, Rabbin seni terk etmedi ve sana darılmadı!'**

Hatırla! Sen yetimdin, seni barındırmadık mı?' O an, O'nun gözlerindeki yaşı sildim. **'Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın'** (Duha, 5) diyerek, O'nun rızasının, Allah katında ne denli kıymetli olduğunun müjdesi oldum.

Göğsü daraldığında, **İnşirah Suresi** olup aktım yüreğine. **'Senin göğsünü açıp genişletmedik mi? Belini büken yükü üzerinden almadık mı?'** (İnşirah, 1-3) diyerek manevi bir inşirah oldum O'na. Ben O'nun hem sırdaşı, hem ilacı, hem de en büyük tesellisi oldum."

"O, İnsandır Ama Nûrum Dokunmuştur" (Beşeriyet ve Sirâcen Munîra)

O Dost (Kur'an) bize, O'nun (s.a.v.) en büyük sırrını da açar:

"Siz O'nu bir rehber olarak örnek alın, adımlarını takip edebilirsiniz diye, Rabbimiz O'nun ruhunu beşeriyetin en güzel kumaşıyla ördü: **'De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim...'** (Kehf, 110).

Bu hatırlatma, O'nu takip edebilmeniz, O'nun yürüdüğü yolda zorlanmamanız içindi. Çünkü meleği veya insanüstü bir varlığı örnek almanız mümkün değildi.

Hemen ardından **'...fakat bana vahyolunuyor'** sırrını aşikâr ettim ki, O'nun ışığının sıradan bir lamba değil, Rabbimizin nuruyla tutuşturulmuş, etrafını aydınlatan bir **Sirâcen Munîra** (Ahzab, 46) olduğunu bilirsiniz. O, insandır ama O'nun kumaşına, vahyin nûru dokunmuştur."

"O'nu Zatım için Seçtim" (İtab, Terbiye ve Gayretullah)

Kur'an, bir dost samimiyetiyle, Allah'ın O'na (s.a.v.) yaptığı nazik uyarıları (itab) da anlatırdı bize. Ama bu uyarılar, bir kızgınlık değil, Allah'ın Habibi (s.a.v.) üzerindeki ilahi bir ihtimamın ve "Gayretullah"ın eseridir, O'nu Zatına tahsis etme muradıdır. Derdi ki:

*"O, o kadar merhametli ve nazik bir insandı ki, bazen bu nezaketi O'na kendinden taviz verdirirdi. Hatırlayın, eşlerini üzmemek için kendisine bal şerbetini yasaklamıştı. Ama Allah, O'nun helal olan bir nimeti kendisine haram kılmasına razı olmadı. Çünkü O, aleme örnekti. **'Ey Nebi! Allah'ın sana helal kıldığını, eşlerinin rızası için neden kendine haram kılıyorsun?'** Bu, 'Kendine eziyet etmene dayanamam Habibim' demenin ilahıcasıydı.*

Bir gün de Mekke'nin ileri gelenlerine İslam'ı anlatmak için çırpınırken, âmâ olan İbn Ümmü Mektum gelmişti. O, sadece davasının aşkıyla, sözü kesilmesin diye yüzünü hafifçe ekşitti ve diğer tarafa döndü. O an Rabbi, O'nu o kadar seviyordu ki, O'nun 'en güzel' varken 'güzel' ile (hilaf-ı evla) meşgul olmasına izin vermedi. Rabbinin o nazik ikazını O'na ben taşıdım. Abese Suresi olarak döküldüm kalbine.

*Ama ne ikaz! Rabbi O'na doğrudan 'Sen yaptın' demeye kıyamadı; **'O yüzünü ekşitti'** (Abese ve tevella) diye üçüncü şahıs (gaip) kipiyle başladı söze. Sonra yavaşça ve şefkatle O'na döndü.*

Bu uyarılar, O'nun ahlakını arındırıp parlatmak içindi. O'nun makamı o kadar yüksekti ki, Rabbi O'nun o tertemiz aynasında, 'en sevgiliye' yönelmekten alıkoyacak bir toz zerresi kadar gölge bile istemedi.

"Size Olan Düşkünlüğü Beni Bile Ağlattı" (Tevbe 128)

Kur'an'ı Azümişşan, burada en hassas noktaya değiniyor:

"O'nun sizi ne kadar sevdiğini, Rabbim benim kalbime nakşetti. Tevbe Suresi'nin 128. ayetine bakın. Orada O'nun o mübarek yüreğinin derinlerine ve o eşsiz şefkatine ayna tuttum; ümmetine olan düşkünlüğünü satırlarıma nakşettim. O, size 'Harîsun Aleykum'dur; üzerinize titreyen, iyiliğinizi şiddetle isteyen, size çok tutkun ve düşkündür. Sizin biriniz ateşe doğru gitse, O'nun canı yanar. Sizin birinizin ayağına taş değse, O'nun yüreğine dağ düşer. Sizin sıkıntıya girmeniz O'na ölümden ağır gelir.

Öyle bir şefkat ki bu; Alemlerin Rabbi olan Allah, kendi esma-i hüsnasından 'Rauf' ve 'Rahim' isimlerini dünyada bir tek O'na vererek, O'nu kendi merhametiyle boyadı.

Siz O'nun sadece merhametini mi gördünüz? Ben O'nun, sizin kurtuluşunuz için kendi canını nasıl hiçe saydığına da şahidim.

İnsanlar hakikate yüz çevirdiğinde, O'nun kalbi öyle bir daralırdı ki, Kehf Suresi'nin 6. ayetiyle O'nun o ızdırabını ebeden kaydettim:

'Demek sen, bu söze inanmazlarsa, arkalarından üzülerək âdeta kendini tüketeceksin!' (Kehf, 6).

Evet, yanlış duymadınız... O, bir insan ateşe düşmesin diye, kederinden eriyip bitecek kadar, üzüntüden kendini helak edecek kadar size düşkündür. O'nun derdi kendi nefsi değil, sizin ebedi saadetinizdir."

Bilir misiniz? Ben O'nun savaş meydanındaki halini bile aşkla kaydettim. Uhud'u hatırlayın... Okçular yerini terk etmiş, emir dinlenmemiş, savaşın seyri değişmişti. Her komutanın öfkeleneyeceği, cezalar yağdıracağı o anda, O'nun kalbinden sadece rahmet taştı. Âl-i İmrân Sûresi 159. Ayette Rahman'ın nimeti ve ihsanı olan bu mucizevi ahlakı şöyle resmettim:

'O vakit Allah'tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! şayet sen kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi...'

Kur'an, kalbimizi titreterek bir başka hatraya, hüznölü bir sahneye taşıyor bizi:

"Bir gün İbn Mesud beni O'na okuyordu. Ben O'nun mübarek dudaklarından dökölmeye alışkındım ama bu kez O dinliyor, ben İbn Mesud'un nefesinde yankılanıyordum. Nisa Suresi'ni okumaya başladık. Ta ki 41. ayetin o ağır manasına gelince:

'Her ümmetten bir şahit getirdiğimiz ve seni de onların üzerine bir şahit olarak getirdiğimiz zaman halleri nice olacak?'

Bu ayet semada yankılanınca, O elini kaldırdı ve 'şimdilik yeter, kâfi...' buyurdu. O mübarek gözlerinden yaşlar süzölüyordu.

Ey ümmet! O niçin ağladı sanırsınız? Kendi için mi? Hayır! Çünkü '**şahit**' olmak zordur. Maşer yerinin o dehşetli anında, ümmetinin günahlarına, hatalarına, mahcubiyetine şahitlik edecek olmanın hüznü çöktü omuzlarına. O gözyaşları, ümmetine olan merhametinin ve omuzlarındaki o ağır yükün sessiz feryadıydı. O ağlarken, melekler sükût etti. Siz O'nu anarken, işte bu hassasiyeti ve bu gözyaşını yüreğinizde hissedin.

O, sadece bir tebliğci değildi; O, ümmetinin derdiyle eriyen bir mumdur. Ben şahidim ki, geceleri sabahlara kadar 'Ümmetî, Ümmetî' diye inlediğinde, Cebrail bile O'nun bu haline hayran kalırdı. O'nu bulmak istiyorsanız, O'nun bu şefkatine sığının." "**O'nun Makamı: Canınızdan Daha Yakın (Ahzâb 6)**

Kur'an'ı Kerim buyuruyor:

"Siz O'nu sadece bir elçi mi sandınız? Rabbimiz, O'nun makamını sizin canınızın önüne koydu! Ben de Ahzab Suresi 6. ayette bu ilahi fermanı şöyle ilan ettim:

'Peygamber, müminlere kendi canlarından daha yakındır...' (Ahzâb Sûresi, 6). Çünkü sizin ebedi kurtuluşunuz için dertlenen ve gözyaşı döken O Nebi, sizin kendinize duyduğunuz sevgiden daha evladır, daha üstündür. O'nun size olan şefkati, bir babanın evladına olan şefkatinden katbekat fazladır."

"O ve Ben: Et ve Tırnak Gibiyiz" (Huluk-i Azim)

"Bana O'nun ahlakını soruyorsunuz...

Rabbimiz Kalem Suresi'nde O'na, '**şüphesiz sen Yüce bir Ahlak üzeresin**' (Huluk-i Azim) beratını verdi ve ben de bu şahadeti aleme ilan ettim.

O, ahlakın zirvesindedir. O ahlak, benim ayetlerimin ete kemiğe bürünmüş halidir. O, adeta 'Yaşayan Kur'an'dır. O yürüdüğünde benim hükümlerim yürür, O konuştuğunda benim hakikatim konuşur. Beni anlamak isteyen O'na baksın, O'nu görmek isteyen bana baksın.

Zira ben Kur'an-ı Sâmit (Sessiz Kur'an), O ise Kur'an-ı Nâtik (Konuşan Kur'an)'dır".

"O'nun Makamı Benim Sırrımdır" (Makam-ı Mahmud)

Ve Kur'an, bize O'nun (s.a.v.) ulaşılmaz zirvesini, perdelerin açıldığı o ufku gösteriyor:

*"Siz O'nu sadece dünyada mı rehber sanıyorsunuz? İsrâ Suresi 79. ayette Rabbimizin O'na vaat ettiği söze bakın: **'Makam-ı Mahmud'. Yani Övülmüş Makam...***

Bu öyle bir makamdır ki, kıyamet günü herkes 'Nefsî, nefsi' derken, O başını secdeden kaldırmayacak ve 'Ya Rabbi, ümmetimi bağışlamadan kalkmam' diyecektir. Allah Teala, O'na 'Şefa'at et, şefaatin kabul olunacaktır' buyuracaktır. O makam, O'nun Allah katındaki naz makamıdır. O'nun gözyaşının geri çevrilmediği, naz ve niyazın iç içe geçtiği yerdir."

Ve Kur'an devam ediyor:

*"Ahzab Suresi 56. ayette Rabbimin fermanını size şöyle duyurdum: **'Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber'e salât ediyorlar; ey iman edenler, siz de ona salât ve selâm okuyun ve tam bir teslimiyetle selam verin.'***

Düşünün bir kere! Ben sizi herhangi bir ibadete değil, Allahu Teala'nın ve meleklerinin bulunduğu o kutlu kervana katılmaya, o ilahi fiile eşlik etmeye davet ediyorum. O'na salât etmek, sadece bir dua değil, Allah'ın ve meleklerin o büyük meclisine katılmak, o ilahi halkaya girmektir. O'na yakın olmak, bu ilahi nidaya ses vermektir."

"O'nun Kanatları Altında: Tevazu Sırrı" (Şuara 215)

*"Bana O'nun o yüce makamına rağmen insanlara nasıl yaklaştığını sorarsanız... Rabbi O'na şöyle ferman buyurdu: **'Sana uyan müminlere kanadını indir (tevazu kanadını ger)!'***

İşte bu ayetle Rabbi O'na; bir kuşun yavrularını korumak için üzerine titreyip kanatlarını yere indirmesi gibi, müminlere karşı alçakgönüllü ve koruyucu olmasını öğütledi. O Mirac'da göklerin zirvesine yükseldiğinde bile başı dönmedi; yeryüzüne indiğinde yine yetimlerin başını okşadı, yoksullarla aynı sofraya oturdu. Çünkü O, emri 'Knadını indir' diyen Rabbinden almıştı."

"Sevginin İspatı: İttiba" (Âl-i İmrân 31)

"Allah'ı sevmenin sırrına ermek isterseniz, ben size o sevginin kapısını ardına kadar açtım. Muhabbetin mihenk taşını Âl-i İmrân Sûresi ile sayfalarımda ilan ettim ve Rabbimin şu fermanını size taşıdım:

'De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın...' (Âl-i İmrân Sûresi, 31).

Allah'ı sevmenin ve O'ndan karşılık görmenin yolu, O'nun sünnetine uymaktan, O'nun izini takip etmekten, O'nun boyasıyla boyanmaktan geçer. Ancak bu şekilde 'Seven' (Muhib) kullar, Allah tarafından 'Sevilen' (Mahbub) kullar makamına yükseltilir."

O ve Beraberindekiler: Maiyyet Sırrı (Fetih, 29)

"Sadece tek başına O'nu değil, O'nunla beraber olmanın manevi çizgisini de Rabbimiz şu ayetimde resmetti. Fetih Suresi 29. ayeti:

'...Muhammed Allah'ın elçisidir. Beraberinde bulunanlar da kâfirlere karşı çetin, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükûya varırken, secde ederken görürsün...'

O'nunla 'beraber' olmanın hakikati budur. O'nu bulmak, sadece O'nun şahsını değil; O'nunla 'beraber' olan Ashabını ve O'nun yolundan giden Salihler Topluluğunu da sevmeyi gerektirir. Çünkü 'kendi aralarında merhametli' (ruhamâu beynehum) vasfı, O'nun ahlakının topluma yansımasıdır.

Peki ya zamanın araya girdiği, O'nu dünya gözüyle göremeyen hasretli bağırarlar O'na nasıl ulaşacak? Tevbe Suresi 119. ayet ile o kutlu vuslatın sırrını kaydettim: **'Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve sâdıklarla beraber olun.'**

Kimdir bu sadıklar? Onlar, O'nun ahlakını, halini ve davasını omuzlarında taşıyan Rabbani alimlerdir, veli kullardır. O'na yakın olmak, bu sadıkların halkasına girmektir.

Siz O'nu benden dinlediniz, ben ise O'nun kalbine indim. Şahitlik ederim ki O, Rabbinden gelene bir an bile tereddüt etmeden teslim olandır. **'Peygamber, Rabbinden kendisine indirilene iman etti...'** O'nun imanı, sadece bir kabulleniş değil; her zerresiyle Hakk'ın nurunda eriyiştir. O, 'duydum ve itaat ettim' ufkunda duran sarsılmaz bir sadakat kalesidir.

O'na yaklaşmak mı istiyorsunuz? Öyleyse Rabbimizin şu kelamına kulak verin: **'De ki: Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi olan Allah içindir.'** (En'âm, 162). O, nefsinden geçmiş, benliğini Hakk'ın yolunda feda etmiş bir 'Abd-ı Küll' (tam kul) idi. İşte O, öyle bir kuldu ki; kalbi merhametle atar, nefesi şükür, adımı edep, her anı zikir idir. Özetle; Hayatı bir secdeden ibaretti, ölümü ise Refik-ı A'lâ'ya (En Yüce Dost'a) kanatlanmaktı."

Sonuç: O'nu Bulmak Kendini Bulmaktır

Kur'an-ı Kerim, adeta dile gelip bize Efendimiz'i (s.a.v.) anlatsaydı, işte bundan da büyük bir aşkla, bundan da büyük bir hayranlıkla anlatırdı. Çünkü O (s.a.v.), Kur'an'ın baş tacıdır.

Burada vardığımız sonuç şudur:

Allah'a ve O'nun Rasûlü'ne (s.a.v.) göstermemiz gereken sevgi, bağlılık ve saygı en yüce mertebede olmalıdır. İmanımızın sağlam bir zemine oturması için kalbimizin en müstesna yerine ilk önce Allah'ın, sonra Resûlullah'ın (s.a.v.) makamını yerleştirmeliyiz. Rabbimiz, Rasûlü'nün (s.a.v.) sevildiğini müjdelemiş ve onu "Habîb-i Rabb" olarak anmıştır:

Haşr Suresi, 7. Ayet **"...Peygamber size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz, Allah'ın azabı çetindir."**

Bu sevgi ve bağlılığın imanın gereği olduğuna dair Kur'an'daki temel ölçütler şunlardır:

- **"Peygamber mü'minlere kendilerinden daha yakındır..."** (Ahzâb Sûresi, 6)

- **"Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın..."** (Âl-i İmrân Sûresi, 31)
- **"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz... mallarınız... size Allah'tan, Resûlü'nden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimli ise, Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin!'... Çünkü Allah günaha saplanmış kimseleri hidayete erdirmez."** (Tevbe Sûresi, 24)

Biz O'nu (s.a.v.) nasıl buluruz? Kur'an'ın O'na (s.a.v.) baktığı gibi bakarak...

- O'na (s.a.v.) saygıda kusur etmeyerek (Hucurat).
- O'nun (s.a.v.) sünnetini, Allah'ın emri bilerek (Haşr, 7).
- O'nun (s.a.v.) hüznünü hüznü, sevincini sevinç edinerek (Duha).
- Ve en önemlisi, O'nun (s.a.v.) bize olan düşkünlüğüne (Harîsun Aleykum), O'nun (s.a.v.) yoluna baş koyarak karşılık vererek.
- Ona (s.a.v.) salat ederek: Salavat, kul ile Peygamber arasında kurulan manevi bir köprü, bir "Rabîta-i Muhabbet" hattıdır.

Allah'ın Salâtı: O'na rahmet etmesi, makamını yüceltmesi ve O'ndan razı olmasıdır.

Meleklerin Salâtı: O'nun için istiğfar etmeleri, O'nu övmeleri ve hizmetinde bulunmalarıdır.

Müminlerin Salâtı: O'na dua etmek, O'nun davasını yüceltmek ve O'na olan bağılıklarını tazelemektir.

Salavat Boyutu	Anlamı ve Mahiyeti	Zahiri Yansıması (Amel)	Batni Yansıması (Hal)
Dilin Salâtı	İsminin anılması ve dua	Salavat cümlelerini telaffuz etmek	Gafletin gitmesi, dilin nuranileşmesi
Aklın Salâtı	Risaletini tasdik ve tefekkür	Sünnetin hikmetini araştırmak	Şüphelerin yok olması, yakın gelmesi
Kalbin Salâtı	Derin muhabbet ve teslimiyet	O'nu her şeye tercih etmek	Fena fi'r-Resul, manevi huzur
Bedenin Salâtı	Sünnete fiili ittiba	İbadet ve ahlakta O'nu taklit	Uzuvların günah işlemekten korunması
Toplumsal Salâtı	Davasını (Dini) yüceltmek	İslam'ı yaşamak ve yaymak	Adalet, merhamet ve toplumsal barış

Biz O'nu (s.a.v.) ararken, aslında O'nun (s.a.v.) bizi asırlardır beklediğini, bize kucak açtığını fark etmeliyiz.

O'na (s.a.v.) yakın olmak, bu "Harîsun aleykum" sırrına ermekle olur.

O (s.a.v.) bizim için dertleniyorsa, biz de O'nun (s.a.v.) dertlendiği şeyler için dertleneceğiz.

O'nun (s.a.v.) davasını, O'nun (s.a.v.)sünnetini, O'nun (s.a.v.)ahlakını dert edinmeyen, O'na (s.a.v.) nasıl yakın olabilir?

- Sabah namazına kalktığımızda, "O (s.a.v.) da kalkardı, O'nun (s.a.v.) sünneti" diyerek kalkıyorsak, O'nu (s.a.v.) seccadede buluruz.
- Bir yoksula yardım ederken, "O (s.a.v.) cömertti, rüzgardan daha hızlı hayır yapardı" diye yapıyorsak, O'nu (s.a.v.) infakta buluruz.
- Öfkelendiğimizde, "O (s.a.v.) kendi nefsi için kızmazdı" diyip yutkunuyorsak, O'nu (s.a.v.) sabırda buluruz.

Kur'an-ı Kerim baştan sona O'nu (s.a.v.) anlatır.

- **İnşirah Suresi'**ni okurken, O'nun (s.a.v.) daralan göğsünün nasıl ferahlatıldığını, nur ve hikmet dolduğunu, belini büken yükün nasıl üzerinden alındığını, Allah'ın kendi isminin yanına O'nun (s.a.v.) ismini alarak O'nun (s.a.v.) şanını nasıl yücelttiğini hissedince, anlayınca, daralan göğüslerimiz genişleyince
- **Duha Suresi'**ni okurken, O'nun (s.a.v.) yetimliğine Rabbimizin nasıl sahip çıktığını, O'nu (s.a.v.) Zatına mahsus kılmış olduğunu (âvâ), O'nu (s.a.v.) başkasına (sebeplere) emanet etmemiş olduğunu ve O'nun (s.a.v.) tek hamisinin Hak olduğunu kalbimizle hissedince ve O'nun (s.a.v.) ümmeti olarak bize sahip çıktığını hissedince
- **Ahzab Suresi'**ni okurken, O'nun (s.a.v.) şerefine arş-ı alada nasıl yankılandığını duyunca

Biz O'na (s.a.v.) yakın olma şerefine mazhar olmuşuzdur, Allah'ın bizi O'na (s.a.v.) ümmet kılmasına ne kadar şükretsek şükürde eksik kalırız. Elhamdülillah.

Peygamber sevgisinin kalbin derinliklerinde kök salmasının alametleri şunlardır:

- **O'nu Görmeyi Arzulamak:** Rüya veya yakaza halinde O'na (s.a.v.) kavuşma iştiağı duymak.
- **O'nun Sevdiklerini Sevmek:** Ehl-i Beyt'e, Ashab'a ve salihlere muhabbet beslemek.
- **O'nun Üzüldüğüne Üzülmek:** Günah işlediğinde veya bir sünneti terk ettiğinde, O'nun (s.a.v.) manen incineceğini düşünüp pişmanlık duymak.
- **İsmi Anılınca Huşu Duymak:** Kalbin titremesi, rengin değişmesi (Sahabenin bazılarında görülen hal). • **Kur'an'a Muhabbet:** O'nun (s.a.v.) getirdiği ve "ahlakım" dediği Kitab'ı sevmek
- **Canımızdan, nefsimizden çok sevmek:** Hubeyb b. Adiyy'in Şehadet: Müşrikler tarafından idam edilmek üzereyken, "*Muhammed'in senin yerinde olmasını ister miydin?*" sorusuna, "*Vallahi değil benim yerimde olması, O'nun Medine'de ayağına bir diken batmasına bile razı olmam*" cevabını vermesi, sahabein "*Tevbe 128*" ayetini (Harîsun Aleykum) nasıl içselleştirdiğini gösterir. Onlar, Peygamberimizin (s.a.v.) sıkıntısını kendi ölümünden daha ağır görüyorlardı. Abdullah b. Zeyd'in Duası: Peygamberimizin (s.a.v.) vefat haberini alınca, "*Ya Rabbi! Gözlerimi al ki, O'ndan sonra kimseyi görmeyeyim, tek tesellim ahirette O'nu görmek olsun*" diye dua etmesi, aşkın aklı aşan boyutunu (sekir hali) gözler önüne serer.

Biz O'na (s.a.v.) Emanetiz, O da (s.a.v.) Bize Emanet

Biz hem O'nun (s.a.v.) ümmettindeniz, hem O'nun (s.a.v.) ümmetine aidiz hem de bu ümmetin her bir ferdi birbirine O'nun (s.a.v.) emanetidir. İnsan En Sevddiği'nin emanetini ancak başı gözü üstüne koyup her nefesiyle korumak için amel edebilir.

Bu ümmet için en güzel şey Resulullah sallallahu aleyhi vesellemdir. O yüzden O'na (s.a.v.) benzemeyi dileriz. Her hareketimizde, düşüncemizde, nefesimizde ve amelimizde O'nun (s.a.v.) gibi olmak isteriz.

Canımız O'na (s.a.v.) kurban olsun. Lakin O'nun (s.a.v.) bizden beklediği en büyük kurban; her halimizle O'na (s.a.v.) benzemeye çalışıp '*Ümmet, Ümmet!*' diyerek dertlenmek, amel etmek ve nefsimizi O'nun (s.a.v.) sünnetine feda etmektir.

Niyetimiz biiznillah bu olsun ve inşallah bizzatıhi kendi nefsimizden ve sonra ev eşrafımızdan başlayan ve henüz hiç tanımadığımız belki tanımayacağımız kişilere kadar uzanan tüm ümmet-i Muhammed'e kadar her şeyiyle her bir kimseyle bu emanete layık olmaya, en sevdiğimiz insanın emanetine O'nun (s.a.v.) kadar hassas, Rauf ve Rahim ve diğerkam, merhametli, sevimli, hayırlı, bereketli, şifalı olma niyetiyle gayretiyle her nefesimizi alırız ve sahip çıkmaya çalışırız.

O'na (s.a.v.) ulaşmak haddimiz olmasa da, O'na (s.a.v.) yaklaşmaya ve O'na (s.a.v.) benzemeye çalışmak boynumuzun borcudur, kalbimizin ilacıdır, ruhumuzun vuslatıdır.

Acziyane Duamız

Ya Rabbi! Dillerimiz lal, kelimelerimiz biçare, boynumuz kıldan ince. Ama Sen 'Dostum' dediğin Kur'an'la bize 'Habibim' dediğin Sevgili'yi öyle bir anlattın ki, hasretimiz dağları aştı.

Ya Rabbi, bize Kur'an'da "Azîz", "Rauf", "Rahim", "Kerim" diye tanıttığın; üzerine yemin ettiğin, isminden önce "**Ey Nebî**" diye seslenip bizlere edebi öğrettiğin Efendimiz'i (s.a.v.) hakkıyla tanımayı nasip eyle.

Ey Alemlerin Rabbi! Hani O (s.a.v.), ümmetinin hali arz edildiğinde, Nisa Suresi okunurken mübarek gözlerinden yaşlar akmıştı ya... O mübarek yanaklarından süzülen her bir inci tanesi hürmetine; bizim günahlarla kararmış, kaskatı kesilmiş kalplerimizi o gözyaşı deryasında yıka, pak eyle!

Hani O (s.a.v.), Taif'te taşlanırken bile rahmetle dua etmişti ya... O'nun (s.a.v.) o engin, o kuşatıcı merhameti hürmetine; bizi nefsimizin attığı taşlardan, şeytanın sinsi tuzaklarından O'nun (s.a.v.) zırhına sığdırarak koru!

Hani mahşerin o dehşetli gününde; peygamberler bile "*Nefsî, nefsi*" derken, O (s.a.v.) secdeye kapanıp başını kaldırmayacak ve "*Ümmetim! Ümmetim!*" diye inleyecek ya... İşte o gün Ya Rabbi! O dehşet meydanında, bizi O'nun (s.a.v.) 'Ümmetim' diyerek sahiplendiği, gözyaşıyla şefaatt ettiği o bahtiyarlar zümresine ilhak eyle!

Ya İlahi! Bizi öyle bir aşkla yak ki; aldığımız her nefeste O'nun (s.a.v.) kokusunu duyalım. Baktığımız her yerde O'nun (s.a.v.) nurunu görelim. Attığımız her adımda O'nun (s.a.v.) izine basalım.

Bize Tevbe Suresi'ndeki 'Harîsun Aleykum' sırrını lütfet! O (s.a.v.) nasıl bize düşkünse, Sen de bizi O'nun (s.a.v.) sünnetine meftun, davasına delicesine tutkun eyle!

Ayeti kerimende "**Canlarınızdan daha yakındır**" buyurduğun o Şanlı Nebi'yi; nefsimizden, malımızdan, evladımızdan, hatta aldığımız nefesten daha aziz bilmeyi kalplerimize mühürle.

Bizi dünyada O'nun (s.a.v.) sancağı altında, ahirette O'nun (s.a.v.) Livâü'l-Hamd sancağı altında cem eyle. Bizi Havz-ı Kevser'inde, O'nun (s.a.v.) mübarek elinden, bir daha susamayacağımız o ab-ı hayatı içmeye memur eyle.

Ya Rabbi! Bizi O'na (s.a.v.) komşu eyle... Ama öyle bir komşuluk ki; cennette O'nun (s.a.v.) cemalini gördüğümüzde, dünyadaki hasretimizin bittiği değil, vuslatımızın ebedileştiği bir an olsun.

Allah'ım! Efendimiz'in (s.a.v.) o narin, o hassas kalbini incitmekten Sana sığınırız! Mahşer günü O Gül Yüzlü Sultan (s.a.v.) bize baktığında, yüzünü çevirmesinden Sana sığınırız! O'nun (s.a.v.) huzuruna yüzü kara, boynu bükük gelmekten Sana sığınırız! Bizi O'na (s.a.v.) mahcup etme Ya Rabbi!

Bizi dünyada O'nun (s.a.v.) izinden, ahirette O'nun (s.a.v.) dizinden ayırma.

Dualarımızı; Kabe'nin örtüsüne tutunup yalvaranların gözyaşları hürmetine, Arafat'ta açılan eller hürmetine... Ama en çok da; "Sen olmasaydın alemleri yaratmazdım" hitabına mazhar olan o Eşsiz Güzel'in, o Nazlı Habibin (s.a.v.) hatırına kabul eyle!

Salât O'na, Selam O'na, Hasret O'na... Ve Hamd, bizi O'na ümmet kılan Sana olsun Allah'ım... Âmin... Âmin... Âmin... Bi-hürmeti Seyyidi'l-Mürselîn ve bi-hürmeti Tâhâ ve Yâsîn. Ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Lillâhi Teâlâ'l-Fâtîha, maas-salavât.

Seyyidimizden:

Hani Allah Azze ve Celle kadar Resulullah'ı seven hiç kimse yoktur. Biz O'nu Kur'an-ı Kerim'de o kadar net anlıyoruz ki... Yetimliğinde yanında; yetim olduğunu hatırlattığı zaman diyor ki: *"Ben sana Duha'yı hediye etmedim mi? Ben senin için ahireti güzel yapmadım mı? Ben sana gökteki yıldızları secde ettirmedim mi?"*

Rabbü'l-âlemîn her seferinde Muhammed'den (sallallahu aleyhi ve sellem) bahsederken, illaki onun karşısında bir yemin etmiş; güneşe, aya, yıldıza... ve oraya Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi süslemiş ve koymuştur. Allahu Teâlâ onun için kalemi hatırlatmış, kalemi yazanları hatırlatmış ve sonra *"Ya Muhammed"* demiş. Allahu Teâlâ ona Kerim olan vasfını anlatmış, sonra *"Ya Muhammed"* demiş.

Allah Azze ve Celle onu bize tanıtırken, *"Demiş, O size ne kadar düşkündür. O sizi ne kadar çok seviyor."* Her peygamber için bir vasıf saymıştır ama demiş; *"O sizin için ne de güzel sizi görür, gözetir; size ne güzel bir müjdeleyicidir O."* der.

Allahu Teala Resulullahsallallahu aleyhi ve sellemi bize anlatırken en çok üzerinde durduğu şey şudur: Demiş, *"O Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem benim rahmetimin yeryüzündeki bir numunesidir ey insanlar! O yeryüzünde varken ben size söz veriyorum, ben size merhamet edeceğim."* Merhametin çıkış kaynağı Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemidir. Rabbü'l-âlemîn de onu o kadar güzel anlatıyor ki...

Kur'an-ı Kerim'de hitap metoduna baktığınız zaman; cennet anlatılır, cehennem anlatılır, peygamberin kıssası anlatılır, yaratılış anlatılır, şeytanın cennetten kovuluşu anlatılır, secde anlatılır... Ama Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme gelince, bir anda Kur'an-ı Kerim'in grameri değişir, yapısı değişir, her şeyi değişir. Bir anda o keskin ateş durulur, cehennem nefes alamaz hale gelir; Allahu Teâlâ *"Ey Muhammed"* der.

Yani Allah Azze ve Celle Peygamberimize o kadar güzel sahip çıkmış, o kadar güzel sahip çıkmış ki... Ve bu sahipliği bize emanet etmiş Rabbü'l-âlemîn. Demiş: *"Ey insanlar! Ben size en sevdiğimi verdim. En sevdiğimi verdiğimi, Kur'an-ı Kerim'le, sevgi kelimelerimle ispat ettim. Ey insanlar! Benim O'nun için felekleri, yıldızları, âlemi yarattığımı sakın üzmeysin, kıymetini düşürmeyin. Sakın onsuz bir hayatınız, bir nefesiniz olmasın. Çünkü hayatı ve nefesi ben onun hatırına yarattım."*

Ey hatır bilen insanlar! Allahu Teâlâ'nın Kur'an-ı Kerim'de çizdiği Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi çok iyi bilin. Çok iyi hafızanıza yerleştirin, çok iyi kalbinize koyun. Allahu Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemden sevgiyle, saygıyla, edeple ve O'nun gelecekle ilgili her halinden bahseder ve O'na her halde sahip çıkar. Kim Allah ve Resulüne sahip çıkarsa, kim Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem üzerine edep üzerine olursa bilsin ki; Allahu Teâlâ ile yakınlık esması ya da yakınlık hali onda vaki olur.

Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse Allahu Teâlâ'ya ulaşamaz. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse hikmetli Kur'an'ın damlasından içemez. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz kimse amel edemez. Ey

insanlar! Hangi halde olursanız olun, sakın Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemden vazgeçmeyin. O'ndan vazgeçmediğiniz müddetçe, Allahu Teâlâ'nın sizin için kurtuluş ümidi vardır. Ama bir insan Allah Resulü'nden vazgeçerse, o insanın hayatı durağanlaşır, kalbi katılaşır, akli matlaşır; o zaman insan hikmet kapısını kendisi kapatır.

Bir insan Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme eğer iman ediyorsa; Allah ona Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed'in hüsnü niyetini verir, ahlakını verir, edebini verir. Onu halden hale, güzellikten güzelliğe çıkarır. Kur'an-ı Kerim'deki Muhammed'e kim iman ederse; açsa doyar, yetimse bir yol bulur, fakirse zengin olur. Eğer Allahu Teâlâ'yı da bulmak istiyorsa, muhakkak Allahu Teâlâ'yı Cemalullah makamında görür.

Allah, Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi o kadar güzel sırrını bize sırlandırdı ki... Dikkat edin; Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ile geçen her yerde Allahu Teâlâ'nın azameti vardır, büyüklüğü vardır, rahmeti vardır ama sonucu illaki Muhammed sallallahu aleyhi ve selleme çıkar.

Bir insan güvende olmak istiyorsa, Allah'ın rahmetinde olmak istiyorsa, Allahu Teâlâ'nın merhametinde ve ihsanında olmak istiyorsa; Allahu Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi nasıl sevmiş, nasıl vasıflandırmış, nasıl bize tanıtmışsa; hayatında o Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi oturtması lazımdır. Eğer oturtursanız kaderinize Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemi, kaderinizin her hayrı daha büyük hayırla dönüp gelmek zorundadır size.

Bir insan bir gününü Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz geçirirse, bir gününde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellemsiz, salavatsız geçirirse; o insan cimrinin ta kendisidir. Ve Allah cimrileri sevmez. O yüzden ne olur sizler akıllı olun; muhakkak bir gününüzde Allah Resulü'ne sallallahu aleyhi ve selleme ayıracak zamanınız, ahlakınız, edebiniz, kelamınız olsun. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem dediği; *"İki günü eşit olan ziyadadır."* Her gün Allah Resulü meclisinden kendinize bir hisse almaya çalışın. Bu hisseye Kur'an-ı Kerim'i ortak edin. O zaman inşallah her güzel hale erişeceksiniz.

Hangi kapı kapanmamış, Allah Azze ve Celle onu açmamış ve açarken de Bismillahirrahmanirrahim'in yanına Hak Muhammed'i koymamıştır. Bir insan *"Bismillahirrahmanirrahim, Hak Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem"* derse ve bir kapıyı açtığını tefekkür ederse; hangi zor kapı olursa olsun bu her kapıyı açar, her kilidi döndürür. *"Bismillahirrahmanirrahim, Hak Muhammed Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem."* Açılmayan her kapıyı ancak bu açar.

Ey insanlar! Bu Kur'an'dan bize bir nasiptir. İşte bu nasibi alın, ehlinize, varislerinize güzelce anlatın. Allah size merhamet etsin inşallah. Rabbim razı olsun.